

Camaradul meu, Coretti

după Edmondo de Amicis

Vântul și ploaia începuseră în timp ce mă plimbam pe bulevardul Corso. Auzii pe cineva strigându-mă pe nume; era Coretti, camaradul meu. Sărăcuțul, era asudat și obosit de tot, căci ducea în spinare o sarcină de lemn. Un om ce se afla în car îi dădea lemnele rând pe rând. El le căra în prăvălia tatălui său și le grămădea cu grabă într-un colț.

– Ce faci, Coretti? îl întrebai eu.

– Nu vezi? îmi răspunse el, întinzând mâinile ca să mai prindă alt rând de lemne, îmi repet lecția!

Eu râsei. El, însă, vorbea serios și, ținând lemnele cu amândouă mâinile, începu să repete lecția.

– Nu vii puțin în prăvălie? îmi zise el.

Am intrat.

– Ia spune-mi, Coretti, unde îți înveți lecțiile? îl întrebai.

– Vino de vezi! Mă duse într-o odăită din dosul prăvăliei, cu o măsuță într-un colț, pe care erau așezate cărțile, caietele și lucrarea începută.

– Uite, zise el, rămăsesem la răspunsul al doilea: din piele se fac încălțăminte, cingători, chingi... Luă condeiul în mână și scrise mai departe.

– Aoleo! Cafeaua dă în foc! strigă el deodată și alergă să tragă ibricul la o parte.

– E cafeaua mamei, îmi zise el, am fost silit să învăț cum se face... Așteaptă-mă puțin să i-o duc! Ba vino și tu; mamei i-ar părea bine să te vadă. E în pat de șapte zile, biata mamă!

– Arși! Tot mereu mă ard la deget cu ibricul ăsta!

Deschise o ușă și intrarăm într-o odaie tot așa de mică. Mama lui Coretti era culcată într-un pat mare.

– Ți-am adus cafeaua, mamă! zise Coretti, dându-i ceașca. Băiatul acesta e un camarad de-al meu.

– Bine, domnișorul, zise buna femeie, bravo, drăguțule!

– Îți mai trebuie ceva, mamă? Lemnele sunt descărcate. Când o trece pe aici femeia cu unt, o să-i dau patruzeci de lire. Nu te îngriji, mamă, totul merge strună.

– Îți mulțumesc, Coretti, răspunse femeia.

Ne-am întors în bucătărie.

– O să fac diseară ce mi-o mai rămâne din lecții. Bine de tine, că ai atâta timp, ca să înveți și îți mai rămâne și de plimbare!

Coretti este totdeauna un sprinten și harnic copil.

– Aș vrea, când s-o întoarce tata, să găsească toate lemnele luate din piața Veneția aranjate: ce mulțumit ar fi! Dar ce m-ar bucura mai mult, ar fi să văd pe mama sănătoasă. Azi, slavă Domnului, îi este ceva mai bine. Acum nu mai pot sta de vorbă cu tine, să ne vedem sănătoși, prietene, mâine! Ce bine îmi pare că ai venit să mă vezi! Ferice de tine! strigă el.

– Nu, Coretti, nu! Tu ești mai fericit: tu, căci înveți și muncești mai mult decât mine, tu, fiindcă ai dat ajutor părinților tăi, tu, dragul meu camarad, pentru că ești bun, de mii de ori mai bun decât mine!

